

MAGÁNKIADÁSBÓL GIGASIKER – MESTERMŰ!

SILÓ

WOOL 4
A MEGOLDÁS

H U G H H O W E Y

H U G H H O W E Y

A SILÓ

WOOL 4.

A MEGOLDÁS

NEGYEDIK RÉSZ
A MEGOLDÁS

Romeus és Juliet tragikus története¹

HOSSZÚ VOLT A SÉTA, s fiatal elméje számára még hosszabbnak tűnt. Bár Juliette a saját kis apró lábán csak néhány lépést tett, mégis úgy érezte, hogy ő meg a szülei már hetek óta úton vannak. A türelmetlen fiatalság mindent örökkévalóságnak érzékel, s számára a várakozás minden válfaja kínzás.

Apja nyakában lovagolva utazott, állába kapaszkodva, lábát fojtogatóan apja nyaka köré tekerve. Ebben a magasságban le kellett hajtania a fejét, hogy bele ne üsse a lépcsőfokok aljába. Idegenek csizmái klappogtak a feje feletti fokokon, s a lepergő rozsdapor a szemébe szállt.

¹ Arthur Brooke-nak a Shakespeare-mű alapjául szolgáló elbeszélő költeményében a nevek ebben a formában szerepelnek: Romeus and Juliet. A drámából származó idézetek Kosztolányi Dezső műfordításából valók. (*A ford.*)

Juliette pislogott és apja hajába dörgölte az arcát. Akármilyen izgatott volt, apja vállának ütemes mozgása megakadályozta, hogy ébren maradjon. Mikor apja hátfájásra panaszkodott, néhány szintet anyja csípőjén lovagolva tett meg, kezét a nyaka köré kulcsolva, s fejcskéje úgy bukdácsolt, mintha elaludt volna.

Élvezte az utazás hangjait, a lépések zaját, anyja ritmikus énekét, apját, amint felnőtt dolgokról beszélget, hangjuk hol előűszott, hol elhalkult, ahogyan az ébrenlét és álom váltogatta egymást Juliette-nél.

Az utazás elmosódott emlékek ködévé vált. Arra riadt fel, hogy disznók visítanak egy nyitott ajtón keresztül, homályosan emlékezett egy parkra, amelyet bejártak, teljesen felébredt valami édesnek a szagára és evett is valamit – ebédet vagy vacsorát, ebben nem volt biztos. Szinte meg sem moccant azon az éjszakán, miután apja karjaiból egy sötét ágyba csúszott. Másnap reggel egy unokatestvére mellett ébredt, akit nem ismert, egy lakásban, ami majdnem teljesen olyan volt, mint az övék. Hétvége volt. Ezt onnan tudta, hogy a nagyobb gyerekek hangosan játszottak a folyosón ahelyett, hogy az iskolába készültek volna. A hideg reggeli után ismét nekivágott szülei a lépcsőnek és úgy érezte, hogy nemcsak egy napon át, de egész életükben utaznak. A szundikálások pedig visszatértek, és mindannyiszor gyengéden eltöröltek egy kis időt.

Egy újabb nap elteltével megérkeztek a siló mélységes mélyében lévő századik szintre. Az utolsó lépéseket a saját lábán tette meg, miközben apja és anyja fogták a kezét és arról beszéltek neki, hogy mekkora fontossággal bír ez a dolog. Most

a mély-lentinek nevezett világban van, mondták. Az alsó harmadban. Megvetették fáradt lábukat, miközben őt lehintáztaták a kilencvenkilencedik lépcsőház utolsó fokáról a századik fordulójára. Apja a nyitott és forgalmas ajtók fölé festett jókora számra mutatott, ami hihetetlen módon háromjegyű volt:

100

Juliette-et elbűvölte a két nulla. Tágra nyílt szemekre emlékeztette, amelyek most először csodálkoznak rá a nagyvilágra. Megmondta az apjának, hogy ő már el tudja olvasni azt a számot.

– Tudom, hogy el tudod – hangzott a felelet. – Mert annyira okos vagy.

Követte anyját a bazárba, miközben két kézzel kapaszkodott apja erős és durva tenyerébe. Emberek nyüzsgöttek mindenütt. Zaj volt, de kellemes. Boldog ricsaj töltötte be a levegőt, mindenki felemelte a hangját, hogy hallják – épp ahogy az osztályteremben, ahonnét kiment a tanár.

Juliette félt, hogy elveszik, így apjába csimpaszkodott. Kivárták, míg anyja ezt-azt csereberélt, hogy legyen ebédjük. Ehhez meg kellett állni – úgy tűnt – legalább tucatnyi bódénál, hogy a maroknyi szükséges holmira szert tegyenek. Apja rábeszélte egy férfit, engedje, hogy Juliette vékonyka testével át-bújjon egy kerítésen, hogy megérinthessen egy nyulat. Annyira puha volt a bundája, mintha ott se lett volna. Juliette ijedtében hátrahőkölt, mikor az állat elfordította a fejét, de csak

valami láthatatlant rágott, és úgy nézett közben rá, mintha unatkozna.

Úgy látszott, a bazár állandóan mozgásban van. Hullámozott tovább, s végtelennek tűnt akkor is, amikor a sok színes felnőtt láb közül Juliette elég tisztán láthatta a végét. Oldalvást szűkebb átjárók nyíltak még több bódéval és sátrak dültek egymásra a színek és hangok bódulatában, Juliette azonban nem mehetett be egyikbe se. Szüleivel maradt, míg meg nem érkeztek az első szögletes lépcsőkhöz. Még soha életében nem látott ilyet.

– Csak nyugodtan – mondta neki az anyja, és felsegítette a lépcsőkön.

– Egyedül is tudom – felelte makacsul, de anyja kezét azért megfogta.

– Két felnőtt, egy gyerek – mondta apja valakinek a lépcsők tetején. Hallotta, hogy a bónok egy dobozban úgy koppannak, mintha a doboz már tele lett volna velük. Miközben apja átment egy kapun, meglátta az embert is a doboz mellett; ruhája a szivárvány minden színében pompázott, és vicces, nagykarimájú kalapot viselt, ami túl nagy volt rá. Próbálta jobban megnézni, mikor anyja átkormányozta a kapun, kezét a hátára tette, s a fülébe suttozta, hogy ne maradjon le az apjától. Az úriember odafordította a fejét, kalapján csengettyűk szólaltak meg, s vicces arcot vágott a kislánynak, oldalt kidugva a nyelvét.

Juliette nevetett, de félig-meddig azért félt a furcsa férfitől, miközben helyet találtak, ahol leülhettek és ehettek. Apja vékony lepedőt kotort elő hátizsákjából, és szétteregette az egyik

széles padon. Juliette-ről az anyja levette a cipőt, mielőtt a textilre állította. A kislány apja vállába kapaszkodva nézett le a lejtősen elhelyezett padokra és ülésekre, amik mind a lenti, jó nagy nyitott szoba felé néztek. Apja azt mondta arról a nyitott szobáról, hogy az a „színpad”. A mély-lenti világban mindennek más neve volt.

– Mit csinálnak? – kérdezte az apját. A színpadon néhány, a kapushoz hasonlóan színpompásan öltözött férfi labdákat hajigált a levegőbe – lehetetlenül sokat –, és soha egy se esett a földre.

Apja nevetett. – Zsonglőröknek. Azért vannak itt, hogy szórakoztassanak minket, míg el nem kezdődik a darab.

Juliette nem volt biztos benne, hogy szeretné, ha elkezdődne a darab. Ezt akarta nézni továbbra is. A zsonglőrök labdákat és karikákat hajigáltak egymásnak, Juliette pedig érezte, hogy az ő karjai is körözni kezdenek, mialatt a mutatványt figyeli. Megpróbálta megszámlálni a karikákat, de ahhoz nem maradtak elég ideig egy helyben.

– Edd meg az ebéded! – emlékeztette az anyja, odanyújtva egy gyümölcsös szendvicset.

Juliette le volt nyűgözve. Mikor a zsonglőrök eltették a labdákat és a karikákat, s egymást kezdték kergetni, el-eselve és ostobán viselkedve, hangosan nevetett, akárcsak a többi gyerek. Állandóan anyját és apját leste, vajon odafigyelnek-e. Ruhájuk ujját rángatta, ők azonban csak bólintottak, és folytatták az evés-ivást meg a beszélgetést. Mikor egy másik család telepedt le a közelükben, s egy nálánál idősebb fiú is nevetni kezdett

a zsonglőrökön, Juliette hirtelen úgy érezte, társasága van. Még hangosabban kezdett visongani. A zsonglőröknél nagyszerűbbet sosem látott. Örökkévalóságig tudta volna nézni őket.

Am azután elhalványultak a fények és kezdetét vette a darab, ami a zsonglőrökhöz képest unalmas volt. Jól kezdődött ugyan, egy vehemens kardpárbajjal, később viszont sok volt benne a furcsa szó, és egy férfi meg egy nő nézett egymásra, ahogyan a szülei is, valami furá nyelvet beszélve.

Juliette elaludt. Arról álmodott, hogy végigrepül a silón, miközben száz színes labda és karika lebeg körülötte, mindig elérhetetlenül, a karikák forognak, mint a számok a bazárszint végénél – és akkor felébredt a füttyögésre és a tapsra.

Szülei felállva kiabáltak, mialatt a színpadon lévő, furcsa öltözetű emberek többször meghajoltak. Juliette ásított és a szomszédos padon ülő fiúra nézett, aki tátott szájjal aludt, fejét anyja ölébe hajtva, s válla meg-megrázkódott, ahogyan az anyja tapsolt és tapsolt.

Összehajtogatták a lepedőt, s apja levitte őt a színpadra, ahol a kardvívók és a furcsa beszédű emberek beszélgettek és kezet fogtak a közönség tagjaival. Juliette a zsonglőrökkel szeretett volna találkozni. Meg akarta tudni, hogyan lehet a karikákat a levegőben lebegtetni. Szülei azonban kívárták, hogy a hölgyek egyikével beszélhessenek, azzal, akinek lágyan aláomló hullámos haját fonat díszítette.

– Juliette – mondta neki az apja, miközben a színpadra emelte. – Szeretném, ha találkozna... Juliette-tel. – A furcsa hajú, habos ruhájú nő felé intett.

– Ez az igazi neved? – térdelt le a hölgy, s Juliette kezéért nyúlt.

Juliette visszahúzódott, mintha újabb nyúl lenne előtte, ami meg akarja harapni, de bólintott.

– Ön csodálatos volt – mondta a hölgynek az anyja. Kezet fogtak és bemutatkoztak.

– Tetszett a darab? – kérdezte a vicces hajú hölgy.

Juliette bólintott. Érezte, hogy ezt várják el tőle, s a hazugság ettől rendben lévőnek tűnt.

– Az apja meg én évekkkel ezelőtt láttuk ezt az előadást, mikor járni kezdtünk egymással – mondta az anyja. Megborzolta Juliette haját. – Romeus vagy Juliette után akartuk elnevezni az első gyermekünket.

– Nos, akkor örüljenek, hogy lányuk született – válaszolta a hölgy mosolyogva.

Szülei felnevettek, s Juliette most már nem félt annyira a nőtől, akit ugyanúgy hívtak, mint őt.

– Kaphatnánk öntől egy autogramot? – Apja elengedte Juliette vállát és a zsákjában kotorászott. – Van itt valahol egy színlapom.

– A kis Juliette-nek miért is ne? – mosolygott rá a hölgy. – Tudsz már olvasni?

– Tudok százig számolni – mondta büszkén Juliette.

A nő elhallgatott, mosolygott. Juliette figyelte, amint felgyenesedik és átmegy a színpadon, ruhája pedig úgy úszik utána, ahogy egy overall sohasem képes. A hölgy egy rézkapcsokkal összefogott kicsiny papírkönyvvel tért vissza a függöny

mögül. Elfogadta Juliette apjától a rajzszenet, s nevét nagy, kacskaringós betűkkel róttá keresztben a borítóra.

A nő az ő kis kezébe nyomta az egész paksamétát. – Szeretném, ha a tied lenne, a siló Juliette-jée.

Anyja tiltakozott. – Ó, ezt nem fogadhatjuk el. Ez túl sok papír...

– Csak ötéves – mondta az apja.

– Nekem van másik – biztosította őket a hölgy. – Mi készítjük magunknak. Azt szeretném, hogy tartsa meg.

Odanyúlt, megérintette Juliette arcát, s Juliette most nem húzódott el. Túlságosan lefoglalta a papírok átlapozása, az oldalakon lévő nyomtatott szövegek melletti kacskaringós kézírás. Észrevette, hogy egy szó bekeretezve áll, az összes többi felett. Sok szót ki sem tudott venni, ezt azonban el tudta olvasni. Az ő neve volt. Ott állt sok mondat kezdetén: Juliette.

Ez ő volt. Felnézett a hölgyre, s egyszeriben megértette, miért hozták ide a szülei, minek kellett olyan messzire és oly sokáig jönniük.

– Köszönöm! – mondta, nem feledve a jó modort.

S azután, némi megfontolást követően:

– Sajnálom, hogy elaludtam.

„Zord békülést hoz e mogorva reggel,
Fejét a nap se dugja ki nekünk.
Ezt megvitatjuk még a többiekkel,
Aztán kegyelmezünk és büntetünk.”

LUKAS ÉLETE LEGROSSZABB takarításának reggelére ébredt – s azonnal fontolóra vette, hogy bemegy a munkahelyére, figyelmen kívül hagyva a fizetett ünnepnapot, s úgy tesz, mintha ez a nap is olyan lenne, mint a többi. Ágya végében ülve gyűjtögette a bátorságot, hogy rászánja magát, ölében számos csillagtérképeinek egyikével. Ujjaival könnyedén megcirógatta az egyik csillag rajzszénkontúrját, de csak vigyázva, nehogy szétmaszatolja.

Ez a csillag nem olyan volt, mint a többi. Amazok csak egyszerű pontok voltak egy aprólékos rácsozaton, mellettük az

észlelés dátuma, az elhelyezkedés és az intenzitás. Ez nem aféle csillag volt – közel sem tartott ki olyan sokáig. Ez az ötágú fajtából való volt, egy seriffcsillagot formázott. Emlékezett rá, akkor vetette papírra a formáját, amikor Juliette-tel beszélgetett egy este, s a lány mellkasán halványan csillogott a fémjelvény a lépcsőházból beszűrődő gyenge fényben. Emlékezett Juliette varázslatos hangjára, ígéző tartására, s hogy épp oly váratlanul toppant be szokásos unalmas hétköznapijába, mint amilyen váratlan volt a felhők felszakadozása.

Arra is emlékezett, hogyan fordult el tőle a lány a cellájában két éjszakával korábban, próbálva megkímélni az érzéseit azzal, hogy ellökte őt magától.

Lukas kifogyott a könnyekből. Az éjszaka nagy részében ezért a nőért ontotta őket, egy nőért, akit alig ismert. S most azon gondolkodott, mitévő legyen az előtte álló nappal, s az életével. Belebetegedett a gondolatba, hogy a nő odakinn van, és épp értük tesz valamit – takarít. Két napja nem volt étvágya. Mélyen benn, a zsigereiben érezte, semmi meg nem maradna benne, még ha erőltetné is az evést.

Félretette a csillagtérképet és tenyerébe temette az arcát. Csak ült, nagyon fáradtan, s próbálta rávenni magát, hogy felkeljen és dolgozzon. Ha bemegy dolgozni, legalább eltereli a figyelmét. Megpróbált visszaemlékezni, hogy hol hagyta abba múlt héten a szerverteremben. A nyolcas toronynak voltak megint gondjai? Sammi azt javasolta neki, cserélje ki az ellenőrző táblát, Lukas azonban kábelmeghibásodásra gyanakodott. Megvan, mit csinált, már emlékezett: az Ethernet pályáit

hangolta össze. Ezt fogja csinálni most is, egész nap. Bármit inkább, mint hogy ücsörödjön egy szabadnapon és úgy érezze, fizikailag belebetegedhet egy nőbe, akivel épp csak egy picivel történt több köztük, amennyit az anyjának elmesélt.

Lukas felállt, és bebújt az előző nap viselt overalljába. Egy pillanatra megdermedt, s mezítelen lábát bámulva eltűnődött, minek kelt fel. Hova megy? Teste zsibbadt volt, agya teljesen üres. Vajon képes lenne-e mozdulatlanul ott állni, összecsomósodott gyomorral, egész életében? Valaki csak megtalálná a végén, nem igaz? Holtan s mereven, egyenesen állva, szoborhullaként.

Megrázta a fejét; komor gondolatai eloszlottak, a bakancsáért nyúlt. Megtalálta, ami nem volt kis teljesítmény. Lukas végre tett valamit, felöltözött.

Szobáját elhagyva a lépcsőforduló felé baktatott; körülötte hullámozgott az újabb tanítási napot kihagyó gyerekek, akiket szüleik igyekeztek utolérni, hogy bakancsot és overallt húzzanak rájuk. A zűrzavar nem sokkal több volt Lukas számára, mint háttérzaj. A zümmögés nem igazán jutott el a tudatáig, akár lábfájása, amit a hosszú kapaszkodástól kapott, mert látni akarta a lányt, és az ereszkedéstől, mivel vissza is kellett térnie. Kilépett a lakás előtti fordulóra, és érezte, hogy csábítja a kávéház, felfelé indulna, ahogy szokott. Másra sem tudott gondolni, mint amire az egész elmúlt héten: túlesni még egy napon, hogy felmehessen a legfelsőre, hátha láthatja a lányt.

Lukas hirtelen rájött, hogy ezt most is megteheti. Nem volt a napkelték rajongója – jobban kedvelte a félhomályt és a

csillagokat –, de ha látni akarja a lányt, csak annyi a dolga, hogy felgyalogoljon a kávézóba és kinézzen a tájra. Lesz majd ott egy új tetem, új, még fényes ruha, ami megcsillan, bármily erőtllenül szűrődnek is át a napsugarak azok közt az átkozott felhők közt.

Tisztán látta fejében a képet: Juliette természetellenes fekvését – kicsavarodott lábait, maga alá szorult kezét, oldalra fordult sisakját, ahogy visszanéz a silóra. Ennél is szomorúbb volt, hogy saját magát is látta, évtizedekkel öregebben, magányos vénemberként üldögélve a szürke fali kivetítő előtt, de nem a csillagok, hanem a táj térképét rajzolgatva. Mindig csak ugyanazt és ugyanazt a tájat, felnézve az elpocsékolt, soha-be-nem-következettre, ugyanazt a mozdulatlan pózt vázolgatva, hulló könnyeit törölgetve, melyek elmaszatolják a rajzszenet.

Olyan lenne, mint szegény Marnes. S amikor a seriffhelyettesre gondolt, aki úgy halt meg, hogy nem akadt, aki eltemesse, Lucasnak eszébe jutott az utolsó dolog, amit Juliette mondott. Könyörgött, hogy találjon magának valakit, ne kövesse a példáját, ne maradjon soha egyedül.

Megmarkolta az ötvenedik szint fordulójának hideg acélkorlátját és előre hajolt. Lenézve láthatta a lépcsőházat, amint mélyen befurakodik a föld alá. Alant látható volt az ötvenhatodik fordulója, s a kettő közti fordulók láthatatlan szögekből nyúltak előre. Nehéz volt megbecsülni a távolságot, ő azonban úgy tippelte, nagyobb az elegendőnél. Nincs arra szükség, hogy lemenjen a nyolcvankettedikre, amelyet a legtöbb

ugró előnyben részesített, mert alatta hosszú, akadálytalan volt a zuhanás egészen a kilencvenkilencedikig.

Hirtelen látta önmagát repülés közben, lefelé pörögve, kiterjesztett végtagokkal. Úgy számította, el fogja tévesztteni a fordulót. A korlátok egyike útjába akad, és majdnem félbehasítja. Vagy talán ha egy kicsit messzebbre ugrik ki, talán ha fellejt ugrik, gyors véget ér.

Felegyenesedett, s attól, hogy ennyire élethűen képzelte el az esést, a véget, belé hasított a félelem, s az adrenalin végigszáguldott rajta. Körülnézett, ellenőrizve a reggeli forgalmat, hogy lássa, vajon figyel-e valaki. Más felnőtteket is látott már a korláton át lefelé bámészkodni. Mindig úgy gondolta, hogy helytelen gondolatokat forgatnak a fejükben. Mert tudta, hiszen a silóban nőtt fel, hogy csak gyerekek dobálnak mindenféle holmikat a fordulókról. Mire az ember idősebb lesz, megtanulja, hogy mindent meg kell ragadnia, amit tud. Végül valami más volt, ami elillant, valami mást veszített el az ember, valamit, ami lefelé bucskázott a siló szívében, amitől elmerengett, nem kéne-e utánaugrani...

A forduló beleremegett egy arra siető hordár lépteibe; a meztláb talp csattogása az acélfokokon körkörösén egyre közelebb ért. Lukas elhúzódott a korláttól, és megpróbált aznapi teendőire összpontosítani. Talán egyszerűen visszamászhatna az ágyába aludni; önkívületi állapotában átvészeldhetne néhány órát.

Miközben megpróbálta kicsit ösztönözni magát, a sietős hordár elsuhant mellette, Lukas pedig egy pillanatra látta a

fiú megdöbbenéstől eltorzult arcát. Az aggodalmas képe még akkor is elevenen megmaradt Lukas agyában, amikor a hordár – sebes és hanyag léptekkel – eltűnt a szeme elől.

S Lukas tudta. Ahogy a fiú talpának csattogása egyre mélyebbről hallatszott, Lukas tudta, hogy valami történt azon a reggelen, odafent, valami fontos dolog a takarítással kapcsolatban.

A remény csírája. Valami mélyen eltemetett, vágyott kezdemény, amiről nem is akart tudomást venni, nehogy megmérgezze vagy elfojtsa, mielőtt szárba szökken. Talán soha meg sem történt a takarítás. Létezik, hogy Juliette számkivetését felülvizsgálták? A Gépészet dolgozói petíciót küldtek fel. Sok száz bátor ember írta alá, akik a saját bőruket vitték a vásárra, hogy az övét megmentsék. Megingatta volna a bírakat a mélylentről érkező örült gesztus? A reménynek ez a piciny csírája gyökereket eresztett. Szőlőinda-szerűen szötte be Lukas mellét, s sürgetéssel töltötte el: rohanjon fel, győződjön meg róla ő maga. Otthagyta a korlátot és az álmat, hogy aggodalmai után ugrik, és átfurakodott a reggeli tömegben.

A hordárral kapcsolatos suttogás, ahogy azt észrevette, már megkezdődött – nem ő volt az egyetlen, akinek feltűnt.

Miközben csatlakozott a felfelé tartó forgalomhoz, ismét jelentkezett a lábában a korábbi napokból ismert fájdalom. Arra készült, hogy megelőzze az előtte lassan haladó családot – amikor a háta mögül meghallotta egy rádió hangos sípolását.

Lukas megfordult, s Marsh seriffhelyettest látta, aki néhány fokkal mögötte a csípőjére erősített rádiót babrálta, meléhez kis kartondobozt szorított, homlokát izzadság lepte el.

Lukas megállt, és a korlátba kapaszkodott, várva, hogy a seriffhelyettes beérje.

– Marsh!

A seriffhelyettes végül lehalkította a rádióját és felnézett. Bólintott Lukasnak. Mindketten a korláthoz lapultak, amikor egy munkás és az árnyéka felfelé tartva elhaladt mellettük.

– Mi újság? – kérdezte Lukas. Jól ismerte a seriffhelyettest, s tudta, hogy akadálytalanul megtudhat tőle mindent.

Marsh megtörölte a homlokát, és másik karja hajlatába tette át a dobozt. – Kora reggel leizzasztja a seggemet ez a Bernard – panaszkolta. – *Elég* lépcsőt másztam már a héten!

– Nem, a *takarítással* mi van? – kérdezte Lukas. – Az előbb úgy robogott el egy hordár, mint aki kísértetet látott.

Marsh seriffhelyettes felpillantott a lépcsőkre. – Azt mondták, hogy vigyek neki pár dolgot a harmincnegyedikre, de egy-kettőre. Hank majdnem kinyírta magát, mikor egy részüket felhordta nekem. – Úgy indult neki a lépcsőknek, mint aki már nem engedheti meg magának, hogy maradjon. – Nézd, mozgynom kell, ha meg akarom tartani az állásomat.

Lukas felemelte a kezét, a forgalom pedig felduzzadt alattuk, miközben a bosszúsan felfelé igyekvők átfurakodtak mellettük és a néhány lefelé tartó mellett. – Megvolt a takarítás, vagy nem? – szegezte Marshnak a kérdést.

Marsh a korlátra hajolt. Rádiójából beszélgetés szivárgott halkan.

– Nem – suttogta, s Lukas úgy érezte, repülni tudna. Egyenest fel tudna repülni a lépcsők és a siló betonszíve közti térben,

a fordulók körül lebegve, ötven szintet fel tudna menni egy lendülettel...

– Kiment, de nem takarított – folytatta Marsh. Hangja mély volt, szavai viszont elég élesek ahhoz, hogy Lukas álmait fel-szabdalják. – Átkalandozott azokon a dombokon...

– Várj csak! Hogyan?

Marsh bólintott; orráról izzadság csöppent. – Eltűnt szem elől – sziszegett, mint a rádió, amit lehalkított. – A cuccait most fel kell vinnem Bernard...

– Majd én elintézem – mondta Lukas, és kinyújtotta a kezét. – Úgyis a harmincnegyedikre megyek.

Marsh feléje nyújtotta a dobozt. A szerencsétlen seriffhelyettes úgy festett, mint aki bármely pillanatban összeeshet. Lukas könyörgött neki, ahogy két napja is, amikor Juliette-et akarta meglátogatni a cellájában. – Hadd vigyem fel helyetted! – mondta. – Tudod, hogy Bernardot nem fogja izgatni. Ő meg én jó barátok vagyunk, mint ahogy mi ketten is mindig azok voltunk...

Marsh seriffhelyettes ajkát megtörölve biccentett, elgondolkodva az ajánlaton.

– Nézd, én mindenképp felmegyek – folytatta Lukas. Azon vette észre magát, hogy óvatosan elveszi a dobozt a kimerült Marstól, bár neki is nehezebb esett az összpontosítás a testét átjáró érzelmhullámoktól. A lépcső forgalma háttérzajjá szelődött. A gondolat, hogy Juliette talán még a silóban lehet, elillant, ám a hír, hogy nem takarított, és átjutott a dombokon – mindez valami mással töltötte el a férfit. Azt a részét

érintette meg, ami arra vágyott, hogy feltérképezze a csillagokat. Azt jelentette, senkinek soha nem kell végignéznie Juliette felbomlását.

– Óvatosan azzal – mondta Marsh. Szemét az immár Lucas karjában lévő dobozon tartotta.

– Az életem árán is megvédem – felelte neki Lukas. – Bízz bennem!

Marsh bólintott Lukasnak, hogy rendben. Ő pedig feliramodott a lépcsőn, megelőzve azokat, akik a takarítást ünnepelni igyekeztek felfelé; Juliette holmija lágyan zötyögött a szorosan a melléhez szorított dobozban.

„Öreg fülemben még jajod zörög.”

WALKER, A VILLANYSZERELŐ, rendetlen munkaasztala fölé hajolva megigazította a nagyítóját. A jókora, íves lencsét egy abroncs tartotta a fején, ami talán kényelmetlen lett volna, ha nem viseli már hatvankét éve. Ahogy beállította a nagyítóüveget, a zöld nyomtatott áramkörön lévő kis fekete chip kristálytisza fókuszba került. Láthatta a testéből kihajló összes ezüstös fémlábat, amelyek mintha póktérdek lettek volna; mintha az apró talpak a megfagyott acél ezüstös tócsáinak csapdájába estek volna.

Walker a legfinomabb forrasztópákája hegyével érintette meg az ezüstös helyet, miközben lábával az elszívó pumpát

működtette. A chip apró lába körüli fém megolvadt, s egy csövecske felszippantotta; a tizenhatból egy láb szabad volt.

A másikkal akarta folytatni – egész éjszaka fenn volt, és besült chipecet szedegetett ki, hogy gondolatait elterelje –, amikor az új hordár eltéveszthetetlen dobogását hallotta a folyosóról.

Walker a munkapadra ejtette a nyomtatott áramkört és a forró pákát, majd az ajtóhoz sietett. Az ajtófélfába kapaszkodva kihajolt, miközben a srác elnyargalt mellette.

– Hordár! – kiáltott rá, s a fiú vonakodva megállt. – Mi újság, fiam?

A srác elmosolyodott, felfedve fiatal fogai fehérségét. – *Nagy* újságom van – mondta. – Bár egy bónjába fog kerülni.

Walker undorodva mordult fel, de beletúrt az overalljába. Odaintette magához a srácot.

– Te vagy az a Samson fiú, igaz?

A srác bólintott, haja táncolt ifjú arca körül.

– Gloria alatt árnyékoskodtál, igaz?

A fiú megint bólintott, miközben a Walker csörgő zsebéből előkerülő ezüstbónt figyelte.

– Tudod, Gloria mindig szánalmat tanúsított az olyan öregemberekkel szemben, akiknek se családjuk, se életük nem volt. Rám bízta a híreket, bizony.

– Gloria halott – emelte fel a fiú a tenyerét.

– Az bizony – sóhajtott a Walker. A bónt a gyerek kinyújtott kezébe ejtette, majd koros, foltos kezét kinyújtotta, várva

a híreket. Majd meghalt, hogy mindenről tudomást szerezzon, s akár tíz bónt is örömet leszurkolt volna. – Részleteket, kölyök! Ki ne hagyj egyet se!

– Nem volt takarítás, Mr. Walker!

Walker szívverése kihagyott. A fiú már fordult, hogy szaladjon tovább.

– Várj csak, fiam! Mit értesz azalatt, hogy nem volt takarítás? Szabadlára helyezték a nőt?

A hordár megrázta a fejét. Haja hosszú volt és zilált, láthatóan azért növesztette, hogy a lépcsőn fel-alá nyargalva lobogtathassa. – Nem, uram. *Megtagadta!*

A gyerek szeme villogott, vigyora hatalmas volt a rendkívüli tudás birtokában. Az ő életében még soha nem akadt olyan ember, aki megtagadta volna a takarítást. De Walker életében sem. Talán sohasem. Walker úgy érezte, büszke lehet az ő Juliette-jére.

A fiú várt egy pillanatot. Látszott, alig várja, hogy elrohanhasson.

– Még valami? – kérdezte Walker.

Samson bólintott, és Walker zsebeire nézett.

Walker hosszasan sóhajtott az undortól, amit afelett érzett, hogy ez a generáció mivé lett. Egyik kezével a zsebébe túrt, a másikkal türelmetlenül integetett.

– *Elment*, Mr. Walker!

Kiragadta a bónt Walker tenyeréből.

– Elment? Meghalt? Beszélj, fiam!

Samson fogai megvillantak, miközben overallja elnyelte a bónt. – Nem, uram. Átment a dombokon. Nem csinálta meg a takarítást, Mr. Walker, csak átsétált, azzal el is tűnt szem elől. Bement a városba, és Mr. Bernard az egésznek tanúja volt!

A fiatal hordár Walker karjára csapott, mivel valamit kezdenie kellett a lelkesedésével. Kisöporította arcából a haját, széleset mosolygott, aztán elfordult, hogy végigfussa az útvonalát; a beszélgetés után lába könnyebb, zsebe nehezebb lett.

Walker döbbenten fordult az ajtó felé. Acélos marokkal ragadta meg a félfát, nehogy kिरontson a világba. Imbolyogva állt ott, lenézve az edényhalomra, amit előző este kicsúsztatott. Válla felett a rendetlen priccse pillantott, ami egész éjjel hívogatta. A forrasztópákából még füst göndörödött. Elfordult a folyosótól, amely kisvártatva megtelik az első váltás hangjaival, a beszélgetéssel és a zörgéssel, és kihúzta a pákát, mielőtt tüzet okoz.

Megállt egy pillanatra, elgondolkodott Jules-ról és elgondolkodott a hírekről. Azon töprengett, vajon idejében megkapta-e üzenetét a lány, és ha igen, vajon az csökkentette-e a rettenetes félelmet, amit Juliette miatt a zsigereiben érzett.

Walker visszatért az ajtóhoz. Pezsgett a mély-lenti világ. Valami erőteljesen vonzotta oda ki, a küszöbön túlra, hogy része legyen a soha-nem-voltnak. Shirly biztosan hamarosan beugrik, hogy beadja a reggelijét és elvigye az edényeket. Megvárhatja, beszélgethetnek is tán egy csöppet. El is múlhat az örületnek ez a bűbája. De a várakozás gondolata, annak tudata,

hogy a percek, akár az elvégzendő feladatok, csak tornyosulnak egymásra anélkül, hogy közben megtudná, mennyire messzi jutott Juliette, vagy mit szólnak ahhoz a többiek, hogy nem takarított, mozgásba lendítette.

Walker felemelte a lábát és átlépte a küszöböt, bakancsa megállt a levegőben a nyílt tér felett.

Mély lélegzetet vett, előrebukott, de hirtelen észbe kapott. S egyszeriben elszánt felfedezőnek érezte magát. Ott volt, negyven-egynéhány évvel később, ott totyogott az ismerős folyosón, fél kézzel az acélfalakat súrolva, közeledve a sarok felé, amin túl már nem voltak emlékei.

És Walker is olyan öreg lélekké vált, akik behatoltak a nagy ismeretlenbe; szédült az agya, mert nem tudta, mire bukkanhat.

34

„Hát nincs a fellegekben irgalom,
Amely keservem bús mélyére néz?
Anyuska, édes, el ne lökj magadtól.”

ASILÓ SÚLYOS ACÉLAJTÓI SZÉTNYÍLTAK, s gonosz sziszegéssel hatalmas argonfelhő gomolygott ki a nyíláson. A felhő mintha a semmiből született volna, s a sűrített gáz felvert habként csapódott ki, mikor a külső melegebb, kevésbé sűrű levegővel találkozott.

Juliette Nichols egyik csizmáját átdugta a szűk nyíláson. Az ajtók csak részben nyíltak ki, hogy visszatartsák a halálos toxinokat, s a felgyülemlett nyomással átpréseljék a nyíláson az argont, így oldalt kellett fordulnia, hogy át tudjon rajta nyomakodni, s terjedelmes ruhája nekidörzsölődött a vastag ajtóknak. Csak a tomboló tűzre tudott gondolni, ami hamarosan

betölti a légszilipet. Lángjai mintha a hátát nyaldosták volna, s menekülésre kényszerítették.

Kihúzta a nyíláson a másik csizmáját is – és hirtelen kint találta magát.

Odakint.

Sisakos feje felett semmi más nem volt, mint felhők, ég és láthatatlan csillagok.

Előrebaktatott, kibukkanva a sziszegő argon ködéből, hogy a felfelé tartó rámpára érjen; a fal melletti sarkokban a szél magasra felhordta a port. Könnyű volt megfedkezni arról, hogy a siló legfelső emelete is a föld alatt van. A régi irodájából és a kávéházból nyíló kilátás a földfelszínen való lét illúzióját teremtette meg, mintha felfelé tekintenének a szabad levegőben, de ezt csak a szenzorok elhelyezésének köszönhették.

Juliette lenézett a mellén látható számokra és emlékezett arra, mit várnak tőle. Fejét lehajtva, csizmáira koncentrálna felcammogott a rámpán. Nem tudta biztosan, mi mozgatja: a kivégzésre váró zsibbadt megadás – vagy automatikus önvédelemből, csak távolabb akar kerülni a légszilipben rövidesen kigyúló pokoltól, egyszerűen a teste késlelteti az elkerülhetetlent, mivel nem tudott a következő néhány másodpercen túli tartományban gondolkodni vagy tervezni.

Mikor Juliette felért a rámpa tetejére, fejét egy hazugságra kapta fel, grandiózus és remek szemfényvesztésre. A zöld fű vadonatúj padlószőnyegként borította a hegyeket. Mámorítóan kékllett az ég, kifehéredtek a felhők, mint a finom ágynemű, a levegőt szárnyaló dolgok pettyezték.

Megpördült és szemügyre vette a látványos csalást. Mintha belepottyantották volna ifúsága egyik könyvébe, olyan könyvbe, amiben az állatok beszélnek, a gyerekek repülnek, a szürke szín pedig elő sem kerül.

Jóllehet tudta, hogy ez az egész nem valódi, tudta, hogy egy nyolcszor két hüvelykes csalást lát, a kísértés, hogy *higgyen*, rettenetes volt. Hinni akart. Elfelejtetni mindazt, amit az IT fondorlatos programjáról megtudott, mindent, amiről Walkerrel beszélt, helyette levetni magát a lágy fűre, ami nem is volt ott, meghengergőzni a nem létező életben, leszaggatni magáról a nevetséges ruhát, s boldogan sikongva nekivágni az előtte elterülő tájnak.

Lenézett a kezére, ökölbe szorította, majd elernyesztette, amennyire a vastag kesztyű engedte. Ez volt az ő koporsója. Gondolatai szétforgácsolódtak, miközben kínlódván próbált visszaemlékezni arra, mi volt valódi és mi hamis remény, amit az IT és a sisak üvege terített a valóságra. Az ég nem volt valódi. A fű nem volt valódi. De az ő *halála* valódi volt. A csúf világ, amit mindig is ismert, valóság volt. S aztán, csak egy pillanatra, visszaemlékezett arra, hogy feladata van. Azt várják tőle, hogy takarítson.

Megfordult és a szenzortorony felé nézett, amit most látott először. Robusztus acél-beton tömb volt, egyik oldalán megrozsdásodott, lepattogzott létrával. A szenzortokok kidudorodásai szemölcsökként lepték el a torony felszínét. Juliette a melléhez nyúlt, megragadta az egyik súrolólapot és letépte. Agyában folyamatosan Walker üzenete hullámozott: *Ne félj!*

Fogta az érdes gyapjúlapot, s ruhája karjának dörgölte. A feltekert hőszigetelő szalag nem vált le, nem kezdett lifegni, mint az az anyag, amit egykor az IT-től lopott, a szalag, amit arra terveztek, hogy tönkremenjen. Ez minőségi hőszigetelő szalag volt, olyan, amivel Juliette is dolgozott, amit a Gépészeten fejlesztettek ki.

Jó az Ellátás, írta Walker az üzenetében. Az az Ellátáson dolgozó *emberekre* vonatkozott. Miután éveken át kiségitették Juliette-et tartalékokkal, mikor a legnagyobb szüksége volt rá, valami rendkívülit tettek érte. Mialatt három napot töltött lépcsőmászással és három magányos éjszakát három különböző fogdában, útban büntetése felé, kicserélték az IT anyagait a Gépészetről származókkal. A legkőrmönfontabb módon teljesítették az alkatrészekre vonatkozó rendelkezéseket, s ez Walker utasítására kellett történni. Az IT – most az egyszer, és szándéka ellenére – olyan védőruhát konstruált, amit arra terveztek, hogy *kitartson*, nem pedig arra, hogy szétesen.

Juliette elmosolyodott. Bármilyen biztos is volt a halála, elhalasztódott. Hosszú pillantást vetett a szenzorokra, ujjai elernyedtek, kezéből a gyapjú súrolólap a hamis fűbe hullott. A legközelebbi domb felé fordult, s minden tőle telhetőt megtett, hogy ne figyeljen a hamis színekre és a valós világra rávetített, életteli rétegekre. Nem engedett az eufóriának, a tömör talajon dobogó csizmái elé nézett, megjegyezte az érzést, amikor a szél haragosan a ruhájának zúdult, hallgatta a halvány sziszegést, ahogyan homokszemcsék csapódtak a sisakjának minden oldalról. Körülötte rémisztő világ terült el, aminek, ha

erősen koncentrált, homályosan tudatában is volt; olyan világ, melyet ismert, de látni többé nem láthatott.

Nekiindult a meredélynek, s a horizont fölött csillogó metropolisz felé tartott tétován. Nemigen hitte, hogy eljut odáig. Annyit akart csak, hogy a dombok mögött haljon meg, mert ott nem látja senki elrothadni, így Lukas, a csillagvadász, nem fél majd szürkületkor feljönni, nem kell tartania attól, hogy megpillantja az alakját.

És hirtelen jó érzés volt egyszerűen csak sétálni, valamilyen kitűzött céllal. Elkerül a szemük elől. Ez sokkal komolyabb cél volt, mint a hamis város, amiről tudta, hogy omladozik.

Félig fenn volt a dombon, amikor két jókora sziklához ért. Juliette próbálta kikerülni őket, követte a legkönnyebben járható ösvényt, fel a két egymásba hajló lejtő találkozásához, mielőtt rájött, hol van, és elé tárult minden látvány legborzalmasabbika.

Holston és Allison. Sisaküvegének varázslata elrejtette őket előle. Eltakarta őket a kő délibábja.

Erre nem volt szó. Nem volt rajta mit nézni és nem volt mit mondani. Lenézett a dombról, és észrevette, hogy más sziklák is hevernek a fűben elszórva, elhelyezkedésük egyáltalán nem véletlen: ez volt az a hely, ahol a régi takarítók valamennyien összeestek.

Elfordult, maga mögött hagyva ezeket a szomorú dolgokat. Nem tudhatta, mennyi ideje lehet még hátra, mennyi maradt arra, hogy testét elrejtse a kárörvendő tekintetek meg ama kevesek elől, akik meggyászolhatják.

Juliette tovább kapaszkodott a dombtető felé, lába még mindig fáj a silóbeli lépcsőzéstől; s most tapasztalta az első hasadásokat az IT megtévesztő fátylán. Meglátta az eget és a távoli város új részeit, amelyeket a lenti néző elől eddig eltakarta a domb. Úgy tűnt, a program megszakad, hazugságainak van határa. Míg a távoli monolitok felső szintjei épnek tűntek és csillogtak a hamis napsütésben, a szabályos üvegtáblák és a csillogó acél alatti részeken egy elhagyott világ rothadó sivarsága terült el. Számos épület alsóbb szintjein egyenesen keresztüllátott, s a rájuk vetített súlyos felső részekkel olybá tunktek, mintha bármely pillanatban összedőlhetnének.

Oldalvást egyáltalán nem támogatta semmi a különleges és szokatlan épületeket, alapjuk sem volt. A levegőben függtek, alattuk az ég sötétlett. A szürke felhők és az élettelen hegyek sötét látképe terült el végig az új látóhatáron, a festett kék határozott vonalán, ahol a sisaküveg programja véget ért.

Juliette nem értette, hogy miért ilyen hiányos az IT megtévesztése. Azért, mert ők maguk sem tudták, mi van a dombokon túl, így el sem találhatták, mit kell módosítaniuk? Vagy úgy ítélték meg, nem éri meg az erőfeszítés, tudván, hogy ilyen távolságra senki el nem jut? Bármilyen volt is az ok, Juliette megszedült az ellentmondásos és logikátlan látványtól. Arra összpontosított, hogy a lába elé nézve megtegye a festett-zöld dombon az utolsó tucatnyi lépést, míg el nem éri a dombtetőt.

Odafenn megállt, heves széllelkések nyomultak neki, arra kényszerítve, hogy a légörvények előtt meghajoljon. Szeme a horizontot pásztázta, s látta, hogy két világ határán áll. Előtte

a lejtőn, az általa soha nem látott tájon por és napégette föld csupasz világa terült el, szélrohamokkal és kis tornádóval, amelyek a gyilkos levegőből alakultak ki. Új világ volt ez, s mégis sokkal ismerősebbnek tűnt, mint bármi, amivel eddig találkozott.

Megfordult és visszanézett az ösvényre, amin épp felkapaszkodott, a gyengéd szellőben hajladozó fűre, amelyben itt-ott virágok bólogattak felé, a világoskékre és a ragyogó fehérre a magasban. Ördögi terv volt, csábító, de hamis.

Juliette egy utolsó elismerő pillantást vetett erre az illúzióra. Észrevette, hogy a dombok középpontjában lévő kerek bemélyedés jelzi a siló kerek tetejét; a lakható otthon többi része mélyen a talaj gyomrában fészkel. Ahogyan a föld körös-körül emelkedett, úgy festett, mintha egy éhes isten jókora adagot kanalazott volna ki belőle. Juliette nehéz szívvel látta be, hogy a világ, amelyben felnőtt, bezárult előtte, otthona és népe biztonságban van a szegecselt ajtók mögött, neki pedig el kell fogadnia a sorsát. Számkivetették. Ideje rövidre szabott. Hátat fordított a hívogató látványnak és a csillogó színeknek, hogy szembenézzen a porossal, a halottal, a valódival.

A dombról lefelé menet Juliette óvatosan vette védőruhájában a levegőt. Tudta, Walkertől kapta ezt az idő-ajándékot, amellyel soha takarító őelőtte nem rendelkezett, no de meddig tart majd? És mire való? Célját már elérte, a szenzorok látóköréből kikerült, miért hát, hogy még mindig megy, még mindig

botladozik lefelé erről az idegen dombról? A tehetetlenség miatt? A gravitációs vonzás miatt? Az ismeretlen látványa miatt?

Alig ért le a lejtőn az omladozó város felé indulva, megállt, hogy megvizsgálja az előtte elterülő idegen tájat. A domb lehetővé tette, hogy kiválassza az ösvényt utolsó sétájához, ehhez a szűzsétához a kiszáradt föld magas dűnéi között. S amikor a túlнан rozsdálló város felé nézett, észrevette, hogy a mélyedés, ami a silóját rejtette, nem véletlen. A dombok jól láthatóan szabályos minta szerint húzódtak el a messzeségbe. Egyik kör alakú horpadás a másikat követte, a föld pedig kiemelkedett közöttük, mintha védelmezni akarná a kikanalizott lyukakat a pusztító szélről.

Juliette a látottakat mérlegelve leereszkedett a legközelebbi mélyedésbe, figyelve, merre lép. A nagyobb köveket félrerugdosta, s visszatartotta a lélegzetét. Mivel dolgozott talajvíz elöntötte medencék mélyén, a szenny alatt úszva – tagbaszakadt emberek alázkodtak meg előtte, amikor szabaddá tette a lefolyókat –, tudta, hogy a levegője miatt meg kell őriznie a nyugalmát. Felpillantott, s azon gondolkodott, van-e még elég a ruhában ahhoz, hogy ezen a horpadáson áthaladva megmássza a következő nagyobb dombot.

S akkor pillantotta meg a mélyedés közepéből kiemelkedő karcsú csövet, melynek csupasz fémje megcsillant a gyenge napsütésben. Sisaküvegének programja az itteni tájat már nem tartalmazta; a valóság hamisítatlanul hatolt be sisakjába. Az ismerős szenzortorony látványára arra gondolt, vajon nem fordult-e meg, vajon a dombtetőről nem a kelletténél eggyel

többször vette-e szemügyre a világot, s valójában nem a silója felé botorkált-e vissza, arra, amerre egyszer már áthaladt.

Egy halott takarító talajban bomló látványa is ezt az érzést erősítette. Pusztán a körvonalai látszottak, egy régi ruha cafatjai, egy sisak külső burka.

Megállt, csizmája hegyével megérintette a sisak tetejét, és a burok porladva beomlott. Ami hús és csont valaha benne volt, azt már rég szétfújták a szelek.

Juliette végignézett a dombon az alvó párt keresve, a két dűne hajlatát azonban sehol sem lehetett látni. Hirtelen zavarodottnak és elveszettnek érezte magát. Felmerült benne, hogy a levegő átjutott végül a szigetelésen és a hőálló szalagon, s az agya kártékony kigőzölgéseknek adta meg magát, de nem ez történt. Közeledett a városhoz, továbbra is annak sziluettje felé tartott, a házak felső része továbbra is épnek és csillogónak tűnt, fölöttük a kéklő égen pedig csillogó felhők úsztak.

Ami azt jelentette, hogy ez a torony itt alatta... nem az ő tornya. S ezek a dűnék, a halott földnek e hatalmas dombjai nem azért állnak itt, hogy elfogják a szelet vagy visszatartsák a levegőt. Hanem hogy a kíváncsi tekinteteknek útját állják. Hogy eltakarják ezt a látványt, ezt a kilátást, *másoktól*.

35

„Egy-kettő-három – s máris ott kaparász szíved körül.”

LUKAS A KIS DOBOZT szorosan a melléhez szorítva hágott fel a harmincnyolcadik fordulójára. Afféle vegyes használatú szint volt ez, irodákkal, boltokkal, egy műanyaggyárral és a kis víztisztítók egyikével. Átnyomult az ajtón, és végigsietett az aznapi takarítás miatt csendes folyosókon, míg oda nem ért a főszivattyú vezérlőtermébe. Az IT-s főkulcsával jutott be. Ebben a teremben volt egy magas és általa jól ismert számítógéptorony, amelyet keddenként kellett karbantartania. Lukas nem kapcsolta fel a mennyezeti világítást, hogy az odakinn elhaladók továbbra is csak sötétséget lássanak az ajtó kicsiny ablakán át. Becsúszott a magas gép és a fal közé, gyorsan leguggolt, s kihalászta overalljából a zseblámpáját.

A halványvörös éjszakai fényben Lukas óvatosan kibontotta a dobozt, feltárva a tartalmát.

Azonnal büntudatot érzett. Ez pedig tönkretette a várakozást, a felfedezés izgalmát, a meghittséget. Nem azért, mert szembeszegült a főnökével, vagy mert hazudott Marsh seriff-helyettesnek, és nem is a sürgős és fontos csomagokkal való késlekedés miatt. Hanem mert ez Juliette dolgainak háborgatása volt. Emlékeztető a sorsáról. Itt volt, ami Juliette-ből megmaradt. Nem a teste, ami odaveszett és semmivé lett, hanem annak az életnek a maradványai, amit ő élt.

Nagy lélegzetet vett, fontolóra vette, hogy becsukja a dobozt és elfelejti, mit talált benne, aztán arra gondolt, mi lenne a tárgyakból amúgy is. Valószínűleg az IT-s barátai tapogatnák végig ezeket a dolgokat. Föltépnék a dobozt, aztán úgy csereberélnék a tartalmát, akár gyerekek az édességet. Megszentségtelenítenék.

Szélesebbre nyitotta a doboz tetejét, és úgy döntött, inkább ő maga adja meg neki a tiszteletet.

Igazított a lámpáján, s legfelül meglátott egy csomó bont, dróttal átkötve. Kihúzta és végigpörgette őket. Szabadságbónok voltak. Tucatszám. Orrához emelte, s eltöprengett a gépzsír dobozból áradó, csípős szagát belélegezve.

Néhány lejárt élelmiszerjegy lapult a bónok alatt, s alóluk kikandikált egy azonosítókártya sarka. Lucas kivette; ezüstszíntű volt, ami a seriffnek járt. Másik azonosítót keresett a sokféle, szétszórt kártya közt, de úgy látszott, bármilyen színt használtak is a Gépészeten, még nem tették vissza. Nem valami

sok idő telt el az egyik vétség miatti kirúgás és a másik miatti halálos ítélet között. Lucas rászánt némi időt, s a jelvényen lévő képet tanulmányozta. Friss képnek tűnt, Juliette így élt az emlékezetében. Haját szorosan hátrakötötte, teljesen a fejére simult. A nyakánál mindkét oldalon elszabadult néhány tincs, és Lucasnak eszébe jutott, mikor az első éjszaka figyelte Juliette-et munka közben. Ahogy egymagában ült a fénykörben és copfba fonta a hosszú haját, mialatt egyik oldalt a másik után nézte át aktáiban.

Végigfuttatta ujját a képen és felnevetett, mikor megfigyelte az arckifejezését. Juliette homloka ráncos volt, szeme összehúzózkodt, mintha azt akarta volna megállapítani, mire készül a fotós, vagy az ég szerelmére, mi tart annyi ideig. Lucas a szája elé kapta a kezét, nehogy a nevetésből sírás legyen.

A bónok visszakerültek a dobozba, a jelvényt azonban overrallja mellzsebébe sülyesztette, mintha a makacs Juliette maga is hozzájárult volna ehhez. Majd egy ezüstszínű, többfunkciós zsebkésre figyelt fel; újnak látszott, s kissé különbözött az övétől. Kivette, s előrehajolt, hogy sajátját is elővegye a farzsebéből. Összehasonlította a kettőt, kinyitogatott néhány eszközt a lányén, s csodálta a sima mozgását és a tartozékok helyére kerülésekor a takaros kattánásokat. Egy pillanat alatt megtisztította a sajátját, letörölte róla az ujjlenyomatokat, eltávolította a gumírozott tok egy megolvadt darabkáját, és kicserélte a zsebkéseket. Úgy döntött, inkább megtartja az övét emlékül, a sajátja meg hadd tűnjön el a raktárban vagy tegye rá a mancsát valaki idegen, aki úgysem becsülné meg...

Lukas lépteket és nevetést hallott, megdermedt. Lélegzet-visszafojtva várta, hogy valaki bejöjjön, s felkapcsolja a meny-nyezetvilágítást. A server kattogott és surrogott mellette. A folyosón távolodott a zaj, halkabban hallatszott a nevetés.

Tudta, hogy kísérti a szerencséjét, de további látnivaló is akadt a dobozban. Újra beletúrt, és rábukkant egy díszes fadobozkára: értékes régiség volt, nem sokkal nagyobb a tenyerénél, s egy picit elgondolkodott, míg rájött, hogyan kell kinyitni. A fedél félresiklása után elsőként egy gyűrűt pillantott meg legfelül: női eljegyzési gyűrű volt. Akár tömör arany is lehetett, de ezt nehéz lett volna megmondani. A zseblámpájából áradó vörös fény kimosta a színeket, minden tompa és élettelen lett tőle.

Megnézte, véstek-e bele valamit, de semmit nem talált. Furcsa egy tárgy volt ez a gyűrű. Biztosra vette, hogy Juliette ismeretségük idején nem viselte, s elgondolkodott, vajon egy rokoné lehetett, vagy olyasvalami, ami még a felkelés előtről maradt, s szállt egyik emberről a másikra. Visszatette a fadobozba, a következő tárgyért nyúlt: valamiféle karkötő volt. S mégsem az. Ahogy kivette, látta, hogy egy óra, annyira apró számlappal, hogy az szinte beleolvadt az ékkövekkel díszített szíjba. Lukas tanulmányozta a számlapját, s egy pillanat múlva arra gondolt, hogy a szeme vagy a lámpa vörös fénye trükközik vele. Vagy mégsem? Egészen közelről nézte meg, hogy megbizonyosodjon – s látta, hogy a lehetetlenül apró mutatók egyike jár. A szerkezet működött.

Lukas a mellzsebébe csúsztatta az órát, mielőtt mérlegelhette volna, milyen következményei lehetnek egy ilyen tárgy

elrejtésének, vagy annak, hogy felfedezik nála. Nézte a dobozban egyedül ülő gyűrűt, s rövid habozás után kivette és eltette azt is. Átkutatta a kartondobozt, és összegyűjtött a fenekéről néhány szanaszét heverő bont, betette őket az antik dobozba, azzal becsukta a dobozját és visszatette.

Mit művel? Érezte, amint az izzadság vékony erecskéje a haja tövétől az álláig csurog. A szorgalmasan dolgozó számítógép hátából áradó hőség mintha erősödött volna. Félrehajtotta a fejét és vállába törölte az izzadságot. Volt még más is a dobozban, és nem bírta megállni: folytatnia kellett a kutatást.

Talált egy jegyzetfüzetet, átlapozta. Tennivalók listáit tartalmazta, egyiket a másik után, valamennyi pontot akkurátusan kihúzták. Visszatette, s a doboz alján lévő összehajtogatott papírlapért nyúlt, majd rájött, több ez, mint egy lap. Rézkapcsokkal összefogott papírdarabok vastag gyűjteményét húzta elő. A tetején a jegyzetfüzetben látotthoz hasonló kézírással ez állt:

A főgenerátor vezérlőtermének működési leírása.

Kinyitotta, és kifürkészhetetlen diagramokra bukkant; a margókon pontokba szedett jegyzetek sorakoztak. Úgy nézett ki a könyv, mintha Juliette maga állította volna össze, akár emlékeztetőként a leírás majdani összeállításához, esetleg hasznos útmutatónak szánta mások számára. Láttá, hogy újrahasznosított papírból készült, amit nem pépesítettek. Juliette mindig a hátlapot használta. Lukas megfordította a kézikönyvet,

s megnézte a lap túloldalára nyomtatott szöveg sorait. A margókon jegyzetek, s egy név bekarikázva, újra meg újra: Juliette. Juliette. Juliette.

Megfordította a leírást, elolvasta a hátlapját és rájött, hogy eredetileg ez volt az eleje. „Romeus és Juliette tragikus históriája”, állt rajta. Egy színdarab. Amiről Lukas is hallott. Előtte egy ventilátor dolgozott a szerver belsejében, levegőt fújva a meleg szilícium chipekre és vezetékekre. Letörölte homlokáról az izzadságot, és visszadugta a dobozba az összefűzött színdarabot. Szépen elrendezte fölötte a többi tárgyat, és visszahajtotta a doboz fedelét. Felkászálódott, kioltotta a fényt, s a lámpát visszadugta a zsebébe, Juliette zsebkése mellé. Hóna alá fogta a dobozt, másik kezével megütögette a mellét, kitapintva az órát, a gyűrűt és a fényképes azonosítót. Mind szorosan simult a testéhez.

Lukas megrázta a fejét. Mialatt kilopózkodt a kicsiny és sötét helyiségből, s a magas kapcsolótábla pislogó és villogó fényei figyelték távozását, azon gondolkodott, mi az ördög ütött belé.

„Szem, nézd utolszor!
Öleld utolszor, kar! s te száj – lehellet
Kapuja – ez igaz csókkal pecsételd
Örök alkum az uzsorás Halállal.”

TETEMEK HEVERTEK MINDENÜTT. Por és kosz borította a szelek hordozta mérgező anyagoktól lepusztított védőruhákat, s Juliette egyre több és több maradványba botlott bele. Azután mindenhol halottak voltak, egymás hegyén-hátán, akár a sziklák. Néhányan az övéhez hasonló ruhát viseltek, a legtöbben azonban rongyokban hevertek, amikből már csak csíkok maradtak. Mikor a szél elhaladt fölöttük és bakancsaik között, a ruhák csíkjai úgy hullámozottak, mint a mély-lenti halfarmokon a moszatok. Mivel egyáltalán nem lehetett

megkerülni őket, Juliette kénytelen volt rájuk lépni, miközben egyre közelebb és közelebb került a szenzortoronyhoz, körülvette több száz, de könnyen lehet, hogy ezer tetemmel.

Rájött, hogy ezek az emberek nem az ő silójából kerültek ki. Nyilvánvaló volt, mégis megdöbbenő. *Más* emberek. Az, hogy halottak voltak, mit sem enyhített a szívtépő valóságon: emberek éltek ennyire közel, és ő erről semmit sem tudott. Juliette valahogy átkelt egy lakhatatlan senkiföldjén, átkerült az egyik világegyetemből a másikba. Ez alighanem neki sikerült elsőként, s idegen lelkek temetőjére bukkant, emberekre, akik olyan világban éltek és haltak, ami nagyon hasonló volt az övéhez s oly közel volt ahhoz.

Elhaladt a maradványok közt, amelyek vastagon álltak, akár a morzsálódó szikla, s alakjaik egymástól megkülönböztetetlenek voltak. Egyes helyeken magasra tornyozták őket, s Juliette-nek körültekintően kellett eldöntenie, merre menjen. Mialatt a *másik* silóhoz vezető rámpához közeledett, rájött, muszáj egy vagy két testre rálépnie, ha tovább akar menni. Úgy festett, mintha próbáltak volna elmenekülni innen, s egymáson keresztül rohantak volna, létrehozva saját kis dombjukat, abbéli örült erőlködésükben, hogy elérjék a valódi dombokat. De amikor elérte a lefelé vezető rámpát és a légzsilip acélajtájánál megpillantotta az egymásra zsúfolódott testeket, rájött, hogy *vissza akartak jutni*.

Közelgő halála hegyként tornyosult fölé – állandóan tudatában volt, és ezt a változást intenzíven érezte, szinte a bőrén, s minden pórusában. Hamarosan ő is ilyen tetemmé válik – és

valahogy mégsem félt. A dombtetőn megélte azt a félelmet, de most új földeken járt, új dolgokat látott, s e rettenetes aján-dékért hálásnak kellett lennie. A kíváncsisága hajtotta előre, vagy talán ennek a megkövült tömegnek a gondolatai; tüleke-dő helyzetben mindannyian, a testek szinte úsztak egymáson, és az alanti ajtók felé nyúltak.

Ő is velük úszott. Átgázolt rajtuk, ahol kellett. Kettészakadt és üreges tetemeken lépett át, csontokat és mállott maradvá-nyokat rúgott félre, végül elküzdötte magát a résnyire nyílt aj-tószárnyakig, amelyek acélfogazatában megmerevedett valaki, fél karjával benn, fél karjával kinn; a szürke, összeaszott arc örök sikolyba fagyott, két szemgödre üresen bámult.

Juliette is egy volt közülük, a többiek közül. Halott volt, vagy közel állt ahhoz. De míg amazok mozgás közben der-medtek meg, ő még nyomult előre. Láta, merre vezet az út. Rángatta az ajtónyílásban lévő tetemet, zihálása hangosan hal-latszott a sisakban, a kilélegzett pára lecsapódott a monitorra, közvetlenül az arca előtt. A fél tetem kiszabadult, a másik fele összeomlott az ajtón belül. Az elporladt hús fátyolszerű szitá-lással ülepedett le.

Fél karját becsúsztatta, és oldalvást fordulva próbált bejutni. Átcsúszott a válla, át a lába is, sisakja azonban megakadt. Fe-jét elfordítva ismét próbálkozott, a sisak azonban szorosan az ajtószárnyak közé ékelődött. Pillanatnyi pánik fogta el, ami-kor az acél állkapocs szorítását érezte a fején, s az megtartot-ta a sisak súlyát, ő pedig félig-meddig lógva maradt ebben a szorításban. Kezével körbetapogatózott, megpróbálta elérni az

ajtót, hátha talál valamilyen emelőt, aminél fogva kirángathatja magát, de bennragadt. Az egyik lába kinn volt, a másik benn. Semmi nem akadt, amitől ellökhette volna magát, vagy amibe kapaszkodva behúzódhatott volna. Csapdába esett, fél karja hasznavehetetlenül és őrjöngve hadonászott benn, zihálásával pedig egyre gyorsabban használta el maradék levegőjét.

Juliette megpróbálta a másik karját is keresztülszuszakolni. Csípőjét nem volt képes elfordítani, be tudta viszont hajlítani a könyökét, s ujjait a hasát súrolva passzírozta át a gyomra és az ajtó közé. Ujjait az acél szélére illesztette, és húzta. Nem volt semmiféle eszköze. Csak az ujjai, a markolása ereje működött. Juliette hirtelen nem akart meghalni, itt nem. Behajlított a kezét, mint aki ökölbe szorítja, ujjai az acél állkapcsokra kulcsolódtak, ujjpercei égtek a megerőltetéstől. Fejét a sisaknak szorítva verte az arcát az átkozott monitorba, tekergett, furakodott, rángott – és egyszer csak benn volt.

Előrebotorkált a légzsilipben, egyik csizmája egy pillanatra egy mélyedésben ragadt, karjaival hadonászva próbálta visszanyerni egyensúlyát, miközben elszenesedett csontok halmát rúgta szét, melyből fekete hamu szállt a levegőbe. Azoknak a maradványai voltak, akiket a légzsilip tisztítótüze elkapott. Juliette egy kiégett helyiségben találta magát, ami kísértetiesen emlékeztette arra, ahonnan nemrég lépett ki. Kimerült és összezavarodott tudata gyötrelmes téveszméket szőtt. Talán halott is volt már, s a reá váró kísérteteket látta. Talán halálra égett a saját silója légzsilipjében, s mindörökre ezen a helyen fog kísértetni.

A belső ajtó felé botladozott a szerteszét heverő maradványokon át, s fejét a kémlelőlyuk vastag üvegének nyomta. Az asztalánál ülő Peter Billingset kereste az üveg mögött. Vagy talán a folyosókon kóborló Holstont látta egy pillantás erejéig, a kísértet-feleségét kereső szellemet.

Ez azonban nem ugyanaz a légzsilip volt. Juliette próbálta visszanyerni a nyugalma. Azon tűnődött, vajon a végét járja-e a levegőkészlete, és ha saját kilélegzett levegőjét szívja vissza, az nem úgy hat-e, mintha egy motor kipufogógázát lélegezné be, amely megfojtja az agyát.

Az ajtó le volt zárva. Valódi volt. Ezrek heverték kinn holtan, ő azonban nem volt halott. Még nem.

Megpróbálta elfordítani az ajtót biztosító nagy kereket, de az vagy beragadt, vagy bentről lezárták. Juliette döngötte az üveget, remélte, meghallja a siló seriffje vagy a kávézó valamelyik dolgozója. Sötét volt odabenn, de az a gondolat kísértette, hogy valakinek csak kell lennie ott. Az emberek a silókon *belül* éltek. Nem körülöttük kellett volna tornyosulniuk.

Semmi válasz. Fényt sem látott. A nagy keréknek támaszkodva emlékezett vissza Marnes utasításaira, az egész mechanizmus működésére, de a leckék nagyon távolinak tűntek, s akkoriban nem is gondolta, hogy fontosak lennének. Valamire azonban emlékezett: az argonfürdő és a tűz után a belső ajtó nem nyílik meg? Automatikusan? Hogy a légzsilipet kipucolhassák? Ez mintha olyasvalami lett volna, amire Marnes előadásából emlékezett. A seriffhelyettes azzal viccelt, hogy nem mintha valaki visszajönne onnan azután, hogy a tűz megtette

a magáét. Valóban ezt mondta, vagy csak kitalálja? Az oxigénhiánytól szenvedő agyának vágyálma lenne mindössze?

Akár az, akár nem, az ajtó kereke nem moccant. Juliette teljes súlyával nekifeszült, de határozottan úgy érezte, le van zárva. Hátralépett. A falra erősített pad, ahol a takarítók öltöztek be haláluk előtt, hívogatónak tűnt. Belefáradt a mászkálásba s a bejutással járó küzdelembe. S miért is akart bejutni? Határozatlanul forgolódott egy helyben. Mit művel?

Levegőre van szüksége. Valami okból arra gondolt, a silóban lehet valamennyi levegő. Végignézett a szétszórt csontokon, amelyek számtalan holttestből származtak. Mennyien halhattak meg? Túlságosan egymás hegyén-hátán voltak ahhoz, hogy megszámolja. A koponyák jutottak az eszébe. Azokat megszámolhatja, és akkor tudni fogja. Megrázta a fejét, hogy elűzze agyából ezt a képtelenséget. Határozottan kezdi elveszíteni a józanságát.

– Az ajtón lévő kerék egy beragadt anya – mondta benne valami, egyre távolabbról. – Egy makacs csavar.

Fiatal árnyékként vajon nem azzal tett szert hírnévre, hogy meglazította őket?

Juliette azt mondta magának, meg lehet csinálni. Gépzsír, forróság, tolóerő. Ebből állt a nagy titok, ha egy fém alkatrész nem akart megmozdulni. E három közül egyik sem állt most a rendelkezésére, ám azért körülnézett. Arról, hogy a kifelé vezető ajtón ismét átpréselje magát, szó sem lehetett, másodjára nem tudná megtenni, ekkora erőfeszítésre nem lenne képes. Be kell hát érnie ezzel a helyiséggel. A padot a hátsó szélénél

fogva erősítették a falhoz, s két lánc tartotta. Juliette megcsavargatta a láncokat, de nem tudta, miként lehetne leszedni őket, vagy hogy egyáltalán mi hasznukat vehetné.

A sarokban cső kígyózott felfelé egy sor kürtőhöz. Nyilván ezeken át árad be az argon, gondolta. Karjával átölelte a csövet, talpát a falnak nyomta, azzal rángatni kezdte.

A cső és a kürtő találkozása megmozdult; a mérgező levegő korrodálta és meggyengítette az illesztékeket. Juliette elmosolyodott, s fogát összeszorítva még vadabbul rángatta.

A cső elvált a kürtőtől, az aljánál pedig elgörbült. Hirtelen izgalmat érzett, mintha egy kóbor patkány állt volna egy jókora morzsa fölött. A cső szabad végét megragadva előre-hátra mozgatta, a még rögzített végénél hajlítgatva és csavargatva. A fém elpattan, még ha csak kicsit sikerül is mozgatni, ha elég hosszú ideig csinálják. Juliette számtalan alkalommal érezte a meggyengült acél hőjét, miközben addig-addig hajtogatta, míg el nem tört a végén.

Izzadság gyöngyözött szemöldökén, s megcsillant a sisaküveg képernyőjén átengedett halvány fényben. Legördült az orrára, elködösítette a képernyőt, ő pedig tovább nyomta és húzta a csövet előre-hátra, növekvő dühvel és kétségbeeséssel...

A cső eltört, ami meglepetésként érte. Sisakján belül csak tompa puffanást hallott, aztán a hosszú, üreges fémdarab a kezében maradt. Az egyik vége törött volt és megcsavarodott, a másik hibátlan és ép. Juliette immár szerszámmal a kezében fordult vissza az ajtóhoz. A csövet átdugta a keréken, kívül hagyva belőle, amennyit csak tudott, épp oly hosszan, hogy

ne akadjon a falba. Mindkét kesztyűs kezét a csőre kulcsolta, csípőből felemelkedett, a csőre hajolt, sisakja az ajtót érintette. Súlyával az emelőrúdnak feszült, tudva, hogy a beszorult csavart nem a folyamatos erő, hanem a rángató mozgás lazítja meg. Ide-oda mozgatva haladt a cső vége felé, látta kissé meghajolni azt, s azon aggódott, ketté ne törjön, míg az ajtó meg nem mozdul.

Mikor a cső végéhez ért – maximális volt az emelőerő –, teljes erőbedobással fel-le mozgatta az eszközt, s amikor a cső elpattant, hangosan káromkodott. Jó nagy volt a csattanás, a védőruha alig tompította, s Juliette a padlóra zuhant, fájdalmasan beütve a könyökét.

Az elgömbült cső Juliette alá került, nyomta a bordáit. Próbálta visszatartani a lélegzetét. Izzadsága a sisak üvegére csurgott, elhomályosítva a látását. Felállt, s látta, hogy a cső mégsem tört el. Azon gondolkodott, vajon kicsúszhatott-e, de szilárdan be volt ékelve a hatalmas kerék küllői közé.

Hitetlenkedve, izgatottan húzta ki a csövet a másik oldalon. Megmarkolta a küllőket és nekifeszült.

Igen, a kerék...

Megmozdult.